

Scénář

Gizela Boriková

„Moje jméno je Gizela Boriková, zrozená je Meszárošová, to je maďarské jméno, a narodila jsem se 12. 10. 1927 v Bratislavě v nemocnici. Jinak jsem ani Bratislavu nepoznala, protože jsme bydleli na vesnici a maminka měla těžší porod, tak jsem se narodila v Bratislavě. Bydleli jsme od Bratislavy asi tak 40 kilometrů, ta vesnice se jmenovala Takšoň, okres Galanta. Tam jsem žila s rodiči, bylo nás 6 dětí a měla jsem tam školy, maďarské školy, mám 5 obecních škol, 4 měšťanky a 2 dokončený lyceum, to 3 už byla válka, to už hodně bombardovali, takže školy byli zavřeny, jednak hodně bylo už i zbombardovaných a jednak ta fronta už postupovala z toho Sovětského svazu dál a dál, tak jak byla fronta a boje, tak samozřejmě, že byli mrtví a zranění, takže ty školy většinou byli předělaný na vojenské nemocnice.“

Jaké bylo mládí paní Borikové?

Paní Boriková měla 5 sourozenců, se kterými často pracovala na poli.

„Bylo to pěkný dětství. Chodila jsem do vyšší školy, ostatní sourozenci měli jenom obecnou školu, měli jsme zemědělství. Měli jsme pole, takže všichni jsme museli pracovat na poli.“

Za své mládí zažila několik bombardování. Při jednom z nich viděla na vlastní oči, jak tlaková vlna zvedla tele jednoho z jejich sousedů a odhodila ho několik metrů daleko. Teleti se překvapivě nic nestalo. Paní Boriková byla i svědkem leteckého náletu. Tento nálet měl za úkol zničit železnici v Galantě, což se jim nepovedlo.

V roce 1946 se vdala za pana Borika.

Proč se paní Boriková přestěhovala do Karlových Varů?

Se svým manželem se přestěhovali se 2 měsíce po svatbě na doporučení tchána a švagrové.

„První byl můj tchán a švagrová a napsali domů: Přijed'te taky, je tu práce.“

Kde se s panem Borikem ubytovali?

Jelikož německé obyvatelstvo bylo posíláno do Německa, zbyla zde spousta pracovních míst i bytů. Paní Boriková a pan Borik se ubytovali v jednom z volných bytů. V bytech byly velmi špatné podmínky, nebyl zde vodovod, voda byla pouze na chodbě a nebyl tu ani splachovací záchod.

Kde paní Boriková a pan Borik pracovali?

Po přistěhování do Karlových Varů začala paní Boriková pracovat v místní porcelánce a pan Borik se živil jako dělník a řidič.

„Můj manžel byl vyučený automechanik a řidič. Já jsem pracovala v továrně na Karlovarský porcelán. Jmenovalo se to Bohemia.“

Jaké má paní Boriková zkušenosti s přidělovým systémem?

„Dostávali jsem lístky: na chleba, na maso, prostě na všechno. Každý měsíc jsme ty lístky dostali. Ale kolikrát bylo to, že lístky byli, ale nebylo zboží v obchodě.“

Paní Boriková byla často těhotná, a proto dostávala lístků více. Některé z nich věnovala i svým sousedům a přátelům, kteří měli lístků nedostatek.

„Já jsem byla buď těhotná, nebo jsem kojila. A takovéhle ženy byly velice podporované státem. Já jsem měla tolik potravin, že jsem to nemohla spotřebovat.“

Jak zní životní motto paní Borikové?

„Kdo chce, najde způsob, kdo nechce, najde důvod. A největší hřích je pýcha a lenost, větší není.“